

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **T. G.**,
skazanego z art. 207 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 17 stycznia 2022 r.
zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego
na postanowienie Sądu Okręgowego w Z. z dnia 6 października 2020 r.,
odmawiającego przywrócenia terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku
z uzasadnieniem Sądu Okręgowego w Z. z dnia 10 lipca 2020 r., sygn. II Ka [...],
na podstawie art. 126 § 3 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Z. odmówił przywrócenia skazanemu T. G. terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku tego Sądu z dnia 10 lipca 2020 r., sygn. II Ka [...] wraz z uzasadnieniem stwierdzając, że podniesiony we wniosku fakt przebywania skazanego od czerwca do października 2020 r. poza granicami kraju i związany z tym brak wiedzy o prawomocnym zakończeniu postępowania nie stanowiły okoliczności od skazanego niezależnych w rozumieniu art. 126 § 1 k.p.k.

Na to postanowienie zażalenie złożyła obrońca skazanego, zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, a mianowicie:

1. art. 100 § 3 k.p.k., polegającą na jego niezastosowaniu poprzez przyjęcie, że pouczenie skazanego skutecznie nastąpiło przed Sądem I instancji lub II instancji w sytuacji, w której wszelkie wysyłane do skazanego pisma przez te Sądy nie zawierały jakichkolwiek pouczeń w zakresie obowiązku zachowania terminów zawitych, a więc nie mogły odnieść jakichkolwiek negatywnych skutków procesowych dla skazanego,
2. art. 133 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., polegającą na niezastosowaniu tych przepisów poprzez przyjęcie, że skazany powinien ponosić ujemne skutki procesowe w niniejszej sprawie tak jakby nastąpiło prawidłowe zawiadomienie skazanego o pierwszym i kolejnych terminach rozpraw w sytuacji, w której skazany nie przebywał pod adresem zamieszkania z powodu wyjazdu, a następnie osadzenia go w zakładzie karnym.

W konsekwencji, obrońca skazanego wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez przywrócenie skazanemu terminu do złożenia wniosku o doręczenie odpisu wyroku Sądu II instancji wraz z uzasadnieniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie było zasadne, albowiem zaskarżone postanowienie nie zostało wydane z naruszeniem określonych w środku odwoławczym przepisów postępowania. Kluczowe dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było zdekodowanie zakresu obowiązków spoczywających na stronie oraz na organie procesowym. Działania Sądu Okręgowego w Z. były bowiem konsekwencją wywiązywania się przez skazanego z tychże właśnie obowiązków. Słusznie zauważył Sąd I instancji, że punktem wyjścia winna być treść art. 75 § 1 k.p.k., który nakłada na oskarżonego obowiązek informowania Sądu o każdej zmianie miejsca pobytu trwającego dłużej niż 7 dni, z pozbawieniem wolności włącznie. O jego treści skazany został prawidłowo pouczony już na wstępie toczącego się

przeciwko niemu postępowania (k. 56 – 56v). Nie może obecnie skutecznie usprawiedliwiać niewiedzy o stopniu zaawansowania toczącego się przeciwko niemu procesu zmianą miejsca pobytu i fizycznym nieodbieraniem korespondencji sądowej, skoro było to następstwem jedynie niewywiązania się przez niego z powyższego obowiązku. Obrona wprawdzie twierdzi przeciwnie, a mianowicie, że powiadomił organy ścigania o tej zmianie, nie wskazuje jednak w jaki sposób i kiedy miałby tego dokonać, zaś fakt takowy nie wynika z akt przedmiotowej sprawy. Poza oświadczeniem zawartym na k. 52, w którym T. G. podał adres, na który Sądy kierowały do niego wszelką korespondencję procesową nie ma innego oświadczenia wskazującego, że dane te uległy dezaktualizacji. Wbrew twierdzeniu skarżącego w tej sytuacji ani nie materializowały się przesłanki do zastosowania na rozprawie odwoławczej art. 100 § 3 k.p.k., ani też nie zachodziły podstawy do kwestionowania uznania wysyłanej do skazanego korespondencji za doręczoną po myśli art. 139 § 1 k.p.k. Trudno również doszukać się powodów, mających skutkować wystąpieniem powołanej w zażaleniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej. W świetle powyższych ustaleń, za trafną należało przyjąć konkluzję zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że skazany, mając świadomość toczącego się postępowania odwoławczego (osobiście odebrał zawiadomienie o przyjęciu apelacji – k. 272), nie sprostął ciążącemu na nim obowiązkowi poinformowania Sądu o aktualnym miejscu pobytu, czego skutkiem było pozbawienie się możliwości korzystania z przysługujących mu uprawnień. Było to wynikiem wyłącznie przyjętej postawy skazanego, nie zaś przyczyn obiektywnych i niezależnych, o których mowa w art. 126 § 1 k.p.k. Trafnie zatem Sąd nie stwierdził podstaw uzasadniających przywrócenie terminu.

W konsekwencji, nie znajdując argumentów przemawiających za uwzględnieniem zażalenia, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.